

INTERJÚ

VÁRSZEGI CSABÁVAL

Az eddig megszokottaktól talán kicsit eltérően egy hosszú vízműves pályafutásba nyerhetünk betekintést. Várszegi Csaba őszintén beszél múltáról, érzésekről, eszközökről, melyekből ki-ki ötletet, de történelminek nevezhető ismeretet is szerezhet.

Márialigeti Bence: Kezdjük az elején. Hogyan kerültél a szakma közelébe?

Várszegi Csaba: Egyáltalán nem akartam vízműves lenni, nem is ez a szakma, irányultság vonzott. Repülőmérnök akartam lenni. Az áramlástechnika izgatott, de nem a víz, hanem a levegő. A Budapesti Műszaki Egyetemen harmadik évben volt a szakosodás, és a repülőmérnök szakra nagy volt a túljelentkezés, csak öt hallgatót vettek fel, ezek között voltam én is.

MB: Ezt hányban volt?

VCS: 1959-ben. Ekkor voltam harmadéves. Volt azonban apámnak egy minisztériumi barátja, aki azt tanácsolta, hogy más szakot válasszak. Azt állította, hogy ezzel a diplomával elmehetek a szellőzőművekhez vagy a Ferihegyi Repülőtérre szerelőnek. Ezt nem javasolta, de én sem akartam. Ez volt az egyik elbizonytalanító tényező. Meginogtam. De volt egy másik megingás is, ami aztán a döntő lökést adta a szakmódosításban. Akkoriban, a kommunista rendszerben tanultak velünk minden esetben úgynevezett pártösztöndíjasok is. A párt kiválasztotta a tehetséges és okos ifjakat és tanulni küldte őket, hogy majd a tanulmányaik végeztével, megbízható káderként cégvezetői pozíciókba telessék. Így volt ez a mi évfolyamukban is. Ezek között a pártösztöndíjasok között volt az akkor nálam húsz évvel idősebb Hajdú György, a Fővárosi Vízművek későbbi igazgatója is (aki egyébként az államvizsgáján már hangoztatta, hogy következő nap a Vízművek igazgatója lesz). Ő fontosnak tartotta, hogy a vizes szakirányú gépészmérnök képzés is folyamatos legyen. Ezért, mivel ilyen szakirányra senki sem jelentkezett, elintézte, hogy a Ganz-MÁVAG ajánljon fel öt ösztöndíjat azoknak, akik a vizes szakirányt választják. A felajánlott ösztöndíj akkoriban igen jelentős összeget képviselt: a későbbi kezdő mérnöki fizetésem felét tette ki. Ez az ösztöndíj elcsábított engem is, így választottam az áramlástan vizes szakirányt.

MÁRIALIGETI BENCE

főszerkesztő

MB: A felmenők között nem is volt senki, aki ebbe az irányba terelgetett volna, motivált volna a vizes szakma irányába?

VCS: Senki, bár ahogyan így kérdezed, eszembe ötlik, hogy a keresztapám, Pató Tibor volt a Fővárosi Nagyszínház Vízmű első vezetője. Ő akkoriban a Csatornázási Művek Dél-pesti Szennyvíztisztítójának volt a vezetője, akit a Főváros áthelyezett a Nagyszínházba. Valami tehát volt, bár ez, legalábbis tudatosan biztos nem befolyásolt.

MB: Lám, valami gyökere mindenkinek lehet. De folytassuk az első munkahellyel.

VCS: Az egyetem elvégzése után a Ganz-MÁVAG-ba kerültem, jó tanulóként nem a műhelybe, hanem a tervező irodába, a 13. emeletre, a Ganz-MÁVAG ma is meglévő irodaépületébe. 1962-ben kerültem oda és ott dolgoztam 1966-ig. A turbinatervező irodában dolgoztam, zsenik között. A világon sok országába szállított a vállalat turbinákat, melyeket ez az osztály tervezett, majd helyeztek üzembe. Mindenki nemcsak kiváló tervezőmérnök volt, hanem kiválóan beszélt angolul is.

MB: Egy ilyen környezet egy fiatal mérnök számára inspiráló lehet, akár egy teljes életre pályaképet adhat. Hogyan jött innen a váltás?

VCS: Egyrészt nem éreztem magamban azt a kitartást és képességet, hogy a körülöttem lévő tervezőmérnökök szintjére felérjek. De nem ez volt az oka annak, hogy váltottam. A korábban már emlegetett Hajdú György – akivel egyébként az egyetem alatt jó kapcsolatba kerültem, mert sokat segített nekem – hívatott fel egyszer, hogy elhívjon a Vízművekhez mérnöknek. Azonnal nemet mondtam. Voltam gyakornok korábban a Vízműveknél, és egy lassú, unalmas munkahely benyomását keltette számomra. Aztán kis gondolkodási idő után mégsem nemet mondtam, hanem olyan magas bérigényt, amiről azt gondoltam, úgysem adják meg. Azonban tévedtem. Egy hét sem telt bele és hívtak a titkárnő, hogy megadják a kért bért. Így kerültem a Fővárosi Vízművekhez, ami aztán máig meghatározta

a munkámat. A korábbi munkahelyemmel azért nem szakadt meg a kapcsolat. Nem a turbinatervezési osztály volt már ekkor számomra vonzó, hanem a szivattyútervezési osztály. Maga a Fővárosi Vízművek is használt Ganz-szivattyúkat (a mai napig működnek még ilyenek), de fontosabb volt, hogy a szivattyútervezési osztályon szintén zeniket ismertem meg: Józsa Istvánt, akit az elmúlt száz év legjobb magyarországi szivattyús mérnökének tartok és dr. Fáy Csabát, aki főállásban a Diósgyőri Gépgyár műszaki igazgatója volt, és a Ganz-MÁVAG mellékállásban alkalmazta szivattyútervezésre. Mondanom sem kell, hogy mindketten a Fővárosi Vízművek munkavállalóiként mentek nyugdíjba.

MB: Mitől lett az „unalmas cégből” hosszú évekre kihívást jelentő vállalat? A jó bér nem minden, mint tudjuk.

VCS: 1966-ot írtunk ekkor, a kommunizmus kellős közepén voltunk. Igazából az volt a szerencsém, ami eleinte taszított: a tradicionalitás, a lassú haladás. A Vízmű akkori dolgozóiban nem éreztem az új iránti nyitottságot, a változni, fejlődni akarást, nem szívesen változtattak az addig megszokott technológiákon. Azt szoktam mondani, hogy a bekerültem a mérőperemek, Venturi-csővek és rozsdás, öreg tolózárok országába. Bekerülesem után 8-10 évvel viszont indukciós mérőket, csapózárakat, búvárszivattyúkat használtunk. Hallatlan fejlődésnek indult a cég, melyet az akkori viszonyok között elképzelni is nehéz volt. Ebből a fejlődésből én is kivethettem a részemem, amiért nagyon hálás vagyok.

MB: Akkoriban ilyen fejlődést, főleg úgy, hogy vélhetőleg külföldi ismeretek és berendezések is szükségesek voltak, egyedül biztos nem lehetett elérni.

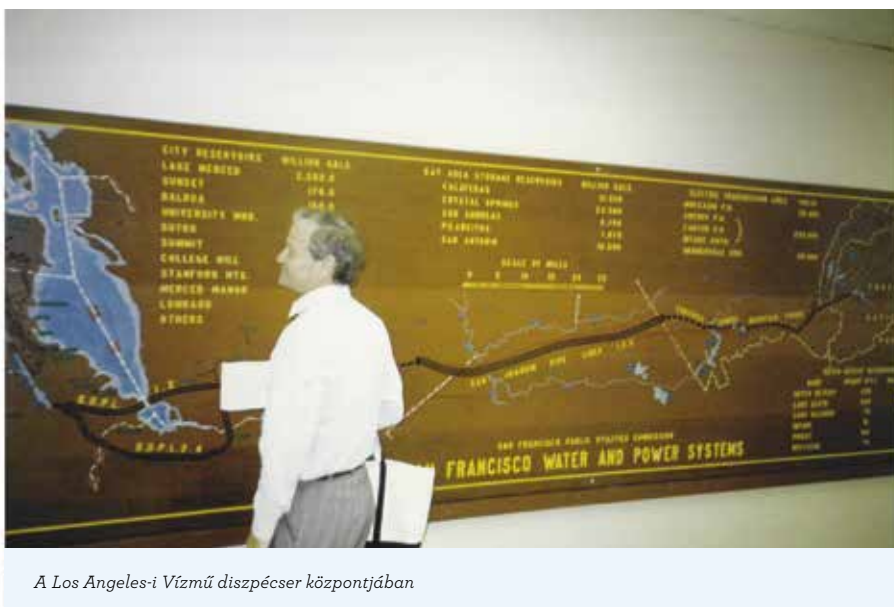
VCS: Így van. Egyik oldalon hoztam magammal a Ganz-MÁVAG-nál szerzett ismereteimet és tapasztalataimat. Akkoriban a vállalatnál már csapózárakat terveztek – ezen dolgoztam még én is – és gyártottak, komoly mérés technikával foglalkoztak. Másik oldalról azonban ott volt Hajdú György igazgató, aki nagyon pártolta minden új technológia bevezetését. Emellett nagyon jó kapcsolati hálójával rendelkezett, ahogyan ma mondanánk. Igazi kommunista volt, Kádárra hasonlított abban, hogy balra indexelt, de jobbra kanyarodott. Ma azt mondanánk rá, innovatív vezető. Nagyon jól tudta, hogy a nyugati technológia előnye messze a keleti előtt van, ezért ezek átvételét, nyugati termékek beszerzését nagyon támogatta. A meglévő külkereskedelmi kapcsolatait leginkább rám testálta, hogy azokat hasznosítsam. Ezt sikerült is. A Nikexen és Metalimpexen keresztül – ezek akkoriban amolyan külföldi kapcsolattartásért, beszerzésért felelős állami szervezetek voltak, melyek persze szigorú pártfelügyelet alatt álltak – sikerült gyakorlatilag mindent beszereznünk, amit csak akartunk. Ehhez devizát is nehéz volt szerezni, de azt is sikerült megoldanunk. Míg más Magyarországon például azbesztcement csövekkel szenvedett, mi már gömbgrafitos öntöttvas csöveket használtunk. Nyugatról hoztuk az új technológiát jelentő búvárszivattyúkat, melyekkel a kútüzemeltetést sikerült megreformálni. Néhány akkori tisztviselővel máig kapcsolatban vagyok.

MB: De térjünk vissza a ranglétrához. Ott tartottunk, hogy üzemeltetési mérnökként indult a pályafutásod.

VCS: Igen, így indult, de aztán, talán nagyrésztben a nyelvtudásom miatt

– aminek annak idején mindenki híján volt – gyorsan elindultam felfelé. Négy év múlva a sokat betegeskedő Lindenmayer Kálmán, akkori főmérnök hivatalos helyettese voltam.

Ekkor azonban következett egy olyan kitérő, amiért nagyon hálás vagyok a mai napig. 1970-ben – akkoriban ez így ment – átkerültem a Fővárosi Tanács Közműosztályának élére, osztályvezetőként. Akkoriban ehhez az osztályhoz tartozott majd minden városi közmű: nemcsak a víz- és szennyvízszolgáltatás, hanem a fürdők, kéményseprés, temetkezés, gázellátás és minden, ami fontos. Az itt töltött két év alatt nagyon sok és fontos kapcsolatra tettem szert, melyek a későbbiek során igen nagy hasznomra váltak a Fővárosi Vízműveknél. Ilyen volt például a Fővárosi Gázművek vezérigazgatója, akivel majdhogynem baráti lett a viszonyunk, teniszezni is jártunk együtt. Amikor aztán visszakérültem a Fővárosi Vízművekhez, tudtam, kihez kell fordulni, ha valamilyen „gázos” problémánk lett. Ez a kitérő csak két évig tartott. 1972-ben visszakérültem a Vízműhöz, ahol vízellátási főmérnök lettem. Hatszáz dolgozó tartozott akkor hozzám. Az itt eltöltött 20 évem alatt folytattuk a korábban megkezdett munkákat.

A Los Angeles-i Vízmű diszpécser központjában

Ennek az időszaknak egyik nagy fejlesztése a csepeli kezelőmű fejlesztése és beindítása. Ezt nem azért tartom említésre érdemesnek, mert nagy volt, hanem mert Magyarországon elsőként folyékony oxigénből állítottuk elő az ózont. Ezt eleinte a fővárosi illetékesek nem engedélyezték, annak ellenére, hogy akkor már le tudtuk nekik vezetni, hogy a megjelent külföldi technológiai háttérrel rendelkező beszállítók a teljes szállítási, átfejtési folyamatot felelősséggel vállalják. A siker kulcsa az volt, hogy a korábbi években megszerzett külföldi kapcsolatokon keresztül megfelelő referenciákat tudtunk felkeresni.

Aztán jött 1993, amikor megüresedett a műszaki vezetői szék, és pályázatot írtak ki a betöltésére. Eleinte nem akartam, de végül pályáztam a pozícióra, amit meg is nyertem, döntően annak köszönhetően, hogy jól ismertem a céget.

MB: Ha pályázatról volt szó és több pályázóról, akkor nyilván volt olyan a pályázatban, ami az akkori, már részint gazdasági vezetés figyelmét is felkeltette.

VCS: Valóban. Az akkori Vízművek még nagy kommunista mamut volt. Mindent csinált, volt csögyára, 150 fős építési osztálya, járműjavító műhelye stb. Az akkori műszaki igazgató alá kétezer ember tartozott. A pályá-

zatomban akkor konkrétan leírtam, hogy mely területek azok, melyekre a Vízműnek mint közszolgáltatónak a közszolgáltatáshoz szüksége van, és melyek azok, melyek nem kellene és le kell őket építeni.

MB: Kapitalista gondolkodás, amit ma profiltisztításnak hívnánk. Ez szép, de nem könnyű, főleg amikor a saját embereit kell valakinek elküldenie...

VCS: Valóban nem volt könnyű, a hátam mögött mosolygó gyilkosnak is hívták. Tekintve, hogy a pályázatomban minden konkrét volt, azonnal hozzá is tudunk kezdeni a munkához. Három-négy év alatt a korábbi kétezerről ezer főre csökkent a műszaki állomány létszáma. A leépítést azonban nem úgy csináltuk, ahogyan ma sok helyen, hogy pénteken szólnak, hétfőn már nem kell jönni.

A gazdasági egységekkel közösen több lehetőséget is kitaláltunk arra, hogy a leépítendő kollégáink lehetőleg ne kerüljenek egzisztenciálisan veszélyes helyzetbe. Felajánlottunk nekik másik munkahelyet cégen belül, igen jelentős végkielégítést biztosítottunk. Akkoriban már alakultak a kft.-k, sokaknak azt ajánlottuk fel, hogy a munkájukat

Szakmai látogatás a MaVíz Műszaki Bizottságával

– amelyre egyébként a cégnek szüksége volt és melyet jól el tudtak végezni – külső vállalkozóként folytassák. A Vízmű vállalta, hogy öt éven keresztül, csökkenő mértékben, de ellátja őket munkával. Első évben megkapták a korábbi vízműves időszakuk összes munkáját, majd öt éven keresztül fokozatosan csökkent az előre átadott megbízások volumene. Így szüntettük meg többek között az építési osztályt, a csőgyárat, a járműjavítót stb. Azt gondolom és remélem, hogy mindenkinek sikerült így munkát találnunk.

MB: Mi volt a hozadéka ennek a folyamatnak?

VCS: A Vízmű ezután a lépés után anyagilag fellendült. Nem kellett a sok ágazatot eltartani és ráadásul külsőként ők is olcsóbban dolgoztak. Inentől kezdve, tehát a 90-es évek közepétől nagyon jó évek kezdődtek. Volt pénz beruházásra, fejlesztésre. Emellett a kiszervezés folytatódott. Üzemeltetésre is sok mindent kiadtunk. Pilotprojektként Budapest két területén a teljes csőhálózati üzemeltetést és fenntartást is kiadtuk. Akkor nagyon belejöttünk ebbe, és azt gondoltuk, ez lesz a jövő. A csőhálózati kiszervezés aztán nem valósult meg, amit ma már egyáltalán nem bánok, örülök, hogy végül nem történt meg, és a Vízmű visszavette és saját erőforrásból végzi.

MB: Mai üzemeltetőket is érdekelheti a kérdés: miért?

VCS: Rajtunk kívül tudtommal csak egy helyen akartak vele kísérletezni, de őket sikerült lebeszelnem. Az egyik probléma az üzemeltetési terület kontra igényelt szolgáltatás nehéz összehangolhatósága. Magyarul az, hogy bár relatív nagy terület került kiszervezésre (kb. egy kerületnyi), az elvárt színvonal szerinti üzemeltetéshez sok munkaerőt kellett volna állandóan készenlétben tartani, amit a kis céget vagy nem bírtak vagy a költsége volt túl magas. Nagyobb méretű hibához nem volt raktárkészletük, a Vízműhöz fordultak segítségért. És végül, de talán a legfontosabb, hogy az SAP és a kötött munkairányítási rendszer bevezetésével jelentősen csökkent a Vízműnél ezen tevékenység költsége, tehát költségcsökkentési okokból nem volt már indokolt a kiszervezés.

MB: Innen már nem volt messze a privatizáció éve.

VCS: Igen. Ez 1997-ben történt. Ahogyan korábban említettem, ekkorra a Fővárosi Vízművek elvégezte azokat a belső átalakításokat, melyek után egy igazán jól gazdálkodó cég lett, európai összehasonlításban is igen jó

mutatókkal rendelkezett. Az érkező kérék nem is értették, minek eladni egy jól működő céget. Őszintén megvallva, én sem értettem. A privatizáció indoka az volt, hogy kell a forrás a beruházásokra, de egy fillér többletet sem láttunk. Az együttműködésünk nem is lett túl hosszú. Bár a cégben dolgozó francia kollégákkal kimondottan jó kapcsolatot ápoltam, 2000-ben felmondtak nekem döntően ezért, mert nem találtak elég lojálisnak, amiben azért volt igazság.

Utólag nézve szerencsésnek mondhatom magamat újfent a vízműves életem során, mivel úriember módjára váltak meg tőlem, és nem kellett átelnem a Vízmű műszaki vezető- és kulcsembereinek későbbi dömpingszerű eltávolítását, eltávozását.

MB: Mielőtt továbblépnénk, álljunk meg kicsit, és vonjuk mérleget, mert talán érkezes a mai nemzedék számára is, bár a részint történelmi távlat sok érdekes epizódot vonultatott fel. Bont-

suk, mondjuk, három részre a vízműves pályafutásodat: mérnöki időszak, vezető a kommunista rendszerben és a rendszerváltozás utáni időszak. Nézzünk egy-két olyan dolgot, eredményt, amire büszke vagy, és olyat is, amit tanulságként adnál tovább a mostani nemzedéknek.

VCS: Ilyen megközelítésben nézve nem tudom az időszakokat szétvágni. Az ott töltött munkásságomat egy folyamatnak, egy ívnek érzem, ahol ezek a külső változások érdemi befolyást, változtatást nem jelentettek a megkezdett munkára, bár nyilván a módszerek változtak. A rendszerváltás után például már nem volt szükség a korábbi kapcsolatrendszeren és Metalimpexen, Nikexen keresztül intézni a beszerzéseket. Engem mindig hajtott a fejlődés és a fejlesztés, a látott és hozott példák implementálása, melyben a körülmények adta lehetőséget mindig igyekeztem maximálisan kihasználni.

Ahogy korábban meséltem, mérnökként keveset dolgoztam. Viszonylag hamar vezetői beosztásba kerültem, ahol nem a konkrét mérnöki feladatok megoldása volt a közvetlen feladatom. Azt már nem nekem kellett megmondanom, hogy például milyen munkaponton kell egy szivattyúnak járnia. Arra ott voltak a mérnökök, akik ebben voltak profik. Bár képeztem magam, szakembernek tartottam és tartom magamat ma is, elsősorban nem mérnökként dolgoztam. Ezt a dolgot magam felé is

tisztáznom kellett, de most már nyugodt szívvel kimondom. Elsősorban nem mérnök voltam tehát, ezért nem is mérnöki problémák megoldása volt a legnagyobb személyes sikerem.

Az új technikák és technológiák implementálásának nagy pártfogója voltam. Ebben jelentős változásokon ment keresztül a cég, de most egy más szemszögről beszélnek: az újítások, változtatások mellett igyekeztem egyfajta állandóságot is megtartani. A Vízmű nem egy bank vagy úrkutatói intézmény, ahol mindig valami újat kell csinálni. Vannak dolgok, melyek mellett érdemes kitartani. Például a szivattyúkat, tolózáratokat mindig ugyanott vettük, és ezzel az árat is sikerült lent tartanunk, és később, az üzemben tartás is egyszerűbb volt. Ez a karbantartásoknál is hasznos volt. Úgy érzem, ezt sikerült jó egyensúlyban tartanom.

A másik nagy ajándék a nyelvtudás. Már a Ganz-MÁVAG-ban láttam, hogy a mérnökök meg sem éltek volna nyelvtudás nélkül. Nekem szerencsém volt. Nem mondhatom, hogy nyelvzseni vagyok, de viszonylag jó nyelvérzékem volt. Még ma is perfekt beszélek oroszul, németül. Az angol még időben kezdtem tanulni, amikor látszott, hogy ez lesz a világnyelv. Franciát is tanultam két évig, amikor velük kellett dolgoznom. Ennek köszönhető, hogy bejártam szinte az egész világot. De a világhíráshoz mindig nyújtottam valamit. Egyrészt szinte mindig tartottam valamilyen előadást, mellyel a magyar szakmát, a Fővárosi Vízművek hírére öregbítettem. Így ástam bele magam néhány témába, például az ózonfejlesztés témakörébe is. Ennek hasznát vettem a Csepeli Kezelőmű fejlesztésénél is, de sok kapcsolatot és ismeretet hoztam Magyarországra. Másrészt ha valahová eljutottam, sohasem mulasztottam el, hogy a helyi vízművet felkeressem. Ha csak egy gépházat lehetett megnézni, azt is megtettem. Sok kapcsolatot, ismeretet lehetett így szerezni, melyeket aztán kamatoztatni lehetett.

Akkoriban elég egyedül voltam a nyelvtudásommal. Ma már ez talán másképp van. De a kapcsolatépítés, a külföldi példák, gyakorlatok megismerése, kapcsolatok építését ma is nagyon fontosnak tartom. A klasszikus tanulmányutakat ma leértékelik, pedig a csapatépítő jellege mellett nagyon sokat lehet tanulni. A régebbi mérnökképzés, bár alapvetően az egyetemen zajlott, de a céghez, például a Fővárosi Vízműhöz bekerülve, a mérnökök képzésére, ismereteik bővítésére nagy gondot fordítottunk. Nem az volt a cél, hogy minél hamarabb hasznot hajtsanak, hanem az, hogy hosszútávon legyenek önálló, alkotó szürkeemenciái a Vízműnek. Ez pedig áldozattal járt a cég oldaláról.

A harmadik dolog, amit felsorolnék, az talán a munkatársak kiválasztása lenne. Úgy gondolom, sikerült jól megválasztanom a munkatársaimat. Egyrészt sikerült odacsábítani olyanokat, akik a magyar víziközmű szakma meghatározó alakjai lettek, másrészt olyan munkakultúrát kialakítani, amiben együtt lehetett dolgozni. Ma ezt úgy mondanánk, csapatként. A saját tudásomat, információimat sohasem féltettem, azonnal továbbadtam és ezt vártam el a kollégáktól is. Utólag nézve azt gondolom, ez működött is.

MB: Ha már a munkaerőnél tartunk: a „fehérgalléros” állomány, a szellemi foglalkozásuk kezelése talán könnyebb egy felsővezetőnek. De főleg a leépítések kapcsán biztosan szembe kellett nézni a fizikai kollégák véleményével, nemtetszésével. Ezt hogyan kezelted?

VCS: A kollégáimban nemcsak azt néztem, hogy jó szakember legyen, hanem mindig az embert is néztem. A fizikai kollégák sorsa, problémáik is érdekelték. Nagyra becsültem a munkájukat, beszélgettem velük, együtt sportoltunk.

MB: Kanyarodjunk vissza a Vízmű utáni időkre.

VCS: A Vízművek után nem szakadtam el a szakmától. Dolgoztam a

Hawle-nak, majd a MaVíz jogelődjéhez, a VCSOSZSZ-hez kerültem. Ez nagyon szép időszaka volt a szakmai pályafutásomnak, melyért nagyon hálás vagyok a mindenkori VCSOSZSZ és MaVíz illetékeseknek. Úgy gondolom, tudtam kamatoztatni a kapcsolatrendszeremet, a külföldi szakmai kapcsolatokat. Ebből az ismeretből indult annak idején a világhíradó is, melyet még hawle-s koromban indítottam, igaz, kicsit más tartalommal és céllal, de onnan már nem volt messze ez a mostani külföldi lapszemle. Ezt nagyon fontosnak tartom, mert ezzel képet lehet kapni arról, mi történik szakmailag a környezetünkben, nyugaton, anélkül, hogy sok folyóiratot át kelljen olvasni vagy le kelljen fordítani.

MB: Mindeközben folyamatosan tagja voltál a Magyar Hidrológiai Társaságnak is.

VCS: Igen. Nagyon fontosnak tartottam, és ma, amikor a vállalatvezetők egy része nem mérnök, még fontosabbnak tartom, hogy legyen egy független szakmai és tudományos szervezet, ahol a szakmai, technológiai kérdések szakmai alapon megvitathatók. Megismerhetők az új technológiák, mások fejlesztési és üzemeltetési eredményei, tapasztalatai, tudományos újdonságok és kérdések is teretükre kerülhetnek. Egy találkozási lehetősége a szakmának az éves konferenciák mellett.

Sokan talán nem tudják, de az MHT annak idején kimondottan a hagyományos „vizes” témákat vitte, mint az árvízvédelem, belvíz, hidrológia, talajtan stb. A víziközmű nem volt sehol. A víziközmű megjelenését és „befogadását” Hajdú György harcolta ki 1967-ben, ha jól emlékszem. Azóta a vízellátási szakosztály messze a legnépesebb szakosztálya a Társaságnak.

MB: Végül nem kerülhet meg a sport kérdése, mert aki ismer, tudja, hogy a Fővárosi Vízművek Sportkörének megszervezésében és fenntartásában nagy szereped volt.

VCS: A sport az emberi kapcsolatok mellett a másik olyan terület, amelynek egy jó vezető, de minden ember számára fontos tevékenységnek kell lennie. Van, akinek a versenysport jön be, de a tömegsport, a rendszeres kertészkedés is beleférhet ebbe a kategóriába. A lényeg a rendszeres testmozgás. Annak idején mi ezen szempontok mellett szerveztük meg a Vízműben a sportéletet. Szerencsére a vezetőink mindig támogatták a juttatásnak ezt a formáját, és szerencsére azóta is töretlenül működik. Teret adtunk több sportágban a versenyszerű sportnak (első osztályú teke, foci- és teniszcsapat), de a tömegsportnak is. Az első pályákat még maguk a dolgozók építették a cég legkülönbözőbb telephelyein. Én máig részt veszek ezen tevékenységekben, 53 éve ugyanazon időpontban futbalozunk vízműves kollégákkal. A „kezdő tizenegyből” még ketten aktívan játszunk heti rendszerességgel Budaújlakon.

MB: A sikeres férfi mögött mindig áll egy nő is, szokták mondani.

VCS: Nincs ez nálam sem másképp. Feleségemet még a Ganz-MÁVAG-ban ismertem meg, azóta együtt vagyunk. Született két gyermekünk, már felnőtt unokák gondoskodnak arról, hogy fitteek maradjunk. Büszke vagyok rájuk. A leányom egyik gyermeke Angliában, a másik az Egyesült Államokban dolgozik jelenleg. Kissé másképpen, de követik nagypapájuk globális világát.

MB: Köszönöm az interjút.

Messe München

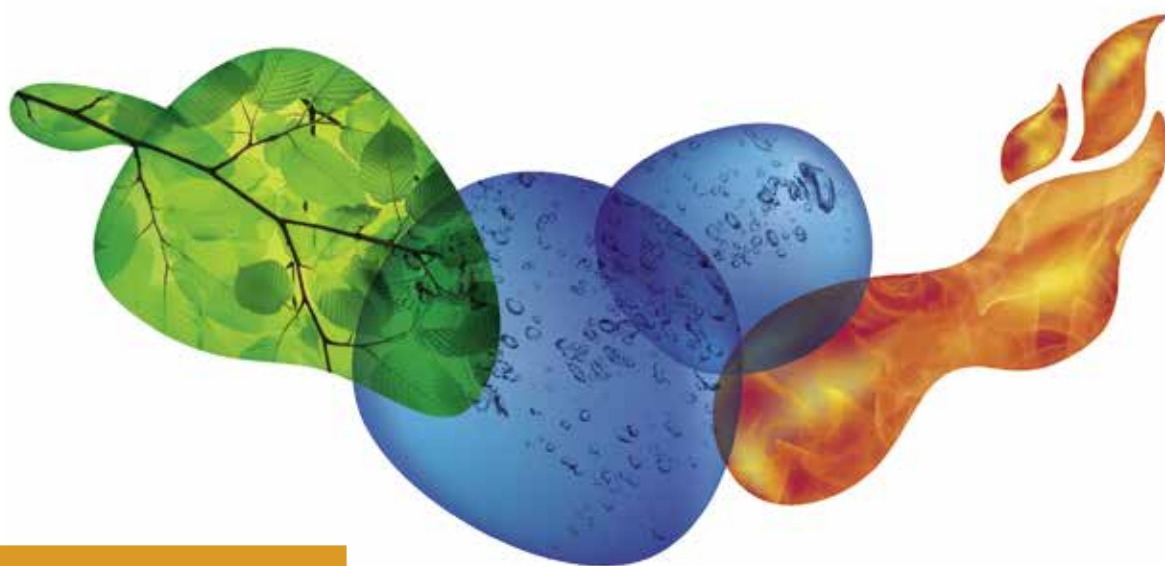
Connecting Global Competence

A jövő környezeti technológiái

2020. május 4–8. • Messe München

Megoldások a fenntartható erőforrás-gazdálkodáshoz – az IFAT 2020 vásáron.

A világ legnagyobb platformja összegyűjti az iparág nemzetközi vezető cégeit. Sokoldalú innovációk a fenntartható vízfelhasználás, az értékes újrahasznosítás és a hatékony nyersanyagciklusok témakörében, 270.000 m²-en.

Vásárolja meg jegyét előre online:
ifat.de/tickets/en

A víz-, szennyvíz-, hulladék- és nyersanyag-gazdálkodás világvására

IFAT

ifat.de

Információ: Münchener Väsärképviselet, Promo Kft.
Tel. +36 1 224-7764 | messe-munchen@promo.hu

Thermo Scientific:

AA, ICP-OES és ICP-MS spektrométerek

ED-XRF készülékek

Kompakt NMR spektrométerek

UV/látható spektrométerek

Automata fotometriás analízátorok

C, H, N, S, O elemanalizátor

FTIR, Raman és NIR spektrométerek, mikroszkópok

Hordozható Raman, NIR és XRF spektrométerek

GC, kvadrupol GC/MS és GC/MS/MS

Automatizált SPE és ASE mintaelőkészítők

HPLC, UHPLC, nano-LC

Kvadrupol és ioncsapdás LC/MS

Orbitrap hibrid HR/AM LC/MS és GC/MS

Ionkromatográfok

Kromatográfiás oszlopok, kiegészítők és fogyóanyagok

Thermo
S C I E N T I F I C
DISTRIBUTOR

Olympus:

Mikroszkópok

Hitachi:

Elektronmikroszkópok

PS Analytical:

Atomfluoreszcenciás Hg, As, Se, stb. analízátorok

Trace Elemental Instruments:

TOC, TN, TS, TX, AOX meghatározók

HunterLab:

Színmérő készülékek

Peak Scientific:

Gázgenerátorok

iX Cameras:

Nagysebességű kamerák

OLYMPUS
Your Vision, Our Future
HITACHI

